

Wyrok z dnia 24 września 2008 r., II CSK 177/08

1. Ustanowienie zarządu komisarycznego (art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych, jedn. tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 112, poz. 981 ze zm.) może nastąpić także wtedy, gdy przedsiębiorstwo ponosi straty przez okres krótszy niż sześć miesięcy.

2. Artykuł 65 ust. 1 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych (jedn. tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 112, poz. 981 ze zm.) ma na celu ochronę przedsiębiorstwa państwowego, a nie podmiotów wchodzących z nim w stosunki cywilnoprawne.

Sędzia SN Kazimierz Zawada (przewodniczący, sprawozdawca)

Sędzia SN Grzegorz Misiurek

Sędzia SA Dariusz Dończyk

Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa "I." spółki z o.o. w Ł. w likwidacji przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie Ł. o zapłatę, po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 24 września 2008 r. skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 listopada 2007 r.

uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Powodowa spółka wystąpiła przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie Ł. o zasądzenie kwoty 1 672 564,45 zł tytułem naprawienia szkody wyrządzonej bezprawnym ustanowieniem przez Wojewodę Ł. zarządu komisarycznego nad przedsiębiorstwem państwowym "Z.P.D.W." w Z.W.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 14 marca 2007 r. zasądził od Skarbu Państwa – Wojewody Ł. na rzecz powodowej spółki kwotę 1 304 600,30 zł z odsetkami ustawowymi, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Apelację strony pozwanej Sąd Apelacyjny oddalił wyrokiem z dnia 6 listopada 2007 r.

Z dokonanych ustaleń wynika, że w dniu 20 sierpnia 2003 r. strony zawarły umowę o zarządzanie przedsiębiorstwem państwowym w rozumieniu art. 45a ust. 2 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych (jedn. tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 112, poz. 981 ze zm. – dalej: "u.p.p."). Umowa ta, zawarta na okres pięciu lat i siedmiu miesięcy, dotyczyła zarządzania "Z.P.D.W.". W dniu 23 marca 2004 r. zmieniono ją. Zgodnie z jednym jej postanowień, wygasła ona w razie prywatyzacji zarządzanego przedsiębiorstwa, jego upadłości, likwidacji oraz ustanowienia nad nim zarządu komisarycznego. Umowa ta ustalała miesięczne wynagrodzenie zarządcy w wysokości 32-krotności przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw w czwartym kwartale roku poprzedzającego termin wypłaty wynagrodzenia. Ponadto zastrzegała dla zarządcy w każdym roku obrotowym nagrodę w wysokości 12% zysku netto oraz przewidywała dla zarządcy, z zastrzeżeniem pewnych wyjątków, odprawę na wypadek rozwiązania przed upływem okresu, na który została zawarta, w wysokości 9-krotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw z dnia rozwiązania; jeden z wyjątków wykluczających przyznanie odprawy dotyczył wcześniejszego wygaśnięcia umowy na skutek ustanowienia nad "Z.P.D.W." zarządu komisarycznego, o którym mowa w art. 65-74 u.p.p.

Produkcja w "Z.P.D.W." miała charakter sezonowy. Największe obroty występowały od sierpnia do grudnia; ich wartość w tych miesiącach opiewała na około 8 000 000 zł. W pozostałych miesiącach wartość obrotów wynosiła około 3 000 000 zł. W drugiej połowie 2003 r. zadłużenie "Z.P.D.W." wyrażało się kwotą około 24 000 000 zł, suma zaś 30 000 000 zł była "zamrożona" w towarach. Na koniec roku 2003 oraz 2004 sporządzono bilans przedsiębiorstwa i rachunki zysków i strat. W 2003 r. powstała strata wynosząca kwotę 5 346 073,23 zł, w roku zaś 2004 został osiągnięty zysk w wysokości 517 284,80 zł. Na przełomie 2004 i 2005 r. "Z.P.D.W." napotykały trudności w nabywaniu surowców, w związku z czym pełnomocnik do spraw produkcji sygnalizował groźbę wstrzymania produkcji. W sprawozdaniu finansowym za styczeń 2005 r. wykazana została strata w wysokości 171 000 zł, a za luty – w kwocie 359 000 zł. W okresie tym nie zapłacono też należności w wysokości 249 000 zł za energię ciepłą.

Dnia 1 marca 2005 r. Wojewoda Ł. zawiadomił Izbę Skarbową o zamiarze wszczęcia postępowania naprawczego w stosunku do "Z.P.D.W.", a w dniu 8 marca 2005 r. ustanowił zarząd komisaryczny. Powodowa spółka została w tym dniu

odsunięta od zarządzania "Z.P.D.W.". Najwyższa Izba Kontroli w wystąpieniu pokontrolnym z dnia 20 października 2005 r. negatywnie oceniła postępowanie powodowej spółki w okresie od czerwca 2003 r. do marca 2005 r. Uznała, że jej działalność jako zarządcy w tym okresie stanowiła zagrożenia dla funkcjonowania "Z.P.D.W.". Wiele czynności powodowej spółki w tym okresie było nierzetelnych i powodowało pogorszenie się sytuacji ekonomiczno-finansowej. Przygotowany na dzień 26 października 2005 r. rachunek zysków i strat ujawnił stratę w wysokości 4 185 282,09 zł. Dnia 27 października 2005 r. nastąpiła prywatyzacja "Z.P.D.W." przez sprzedaż przedsiębiorstwa.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że Wojewoda Ł., ustanawiając jako organ założycielski zarząd komisaryczny nad "Z.P.D.W.", wkroczył władczo w sferę prawną tego przedsiębiorstwa państwowego. Ustanowienie zarządu komisarycznego mieściło się w zakresie jego funkcji, należących zarówno do sfery dominium, jak i imperium, nie było jednak zgodne z prawem, naruszało bowiem art. 65 ust. 1 u.p.p. Według tego przepisu, jeżeli przedsiębiorstwo państwowe prowadzi działalność ze stratą, organ założycielski w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów, którego uprawnienia, gdy funkcję organu założycielskiego pełni wojewoda, wykonuje, zgodnie z art. 74 u.p.p., dyrektor właściwej izby skarbowej, może wszcząć postępowanie naprawcze, ustanawiając zarząd komisaryczny. Interpretując kluczowy w tym przepisie zwrot "prowadzi działalność ze stratą", Sąd Apelacyjny podzielił pogląd Sądu Okręgowego, że ocena działalności przedsiębiorstwa pod kątem spełnienia przesłanki wyrażonej w tym zwrocie nie powinna opierać się na miesięcznych i kwartalnych sprawozdaniach, lecz uwzględniać roczny okres rozliczeniowy, na którym opiera się księgowość i sprawozdawczość przedsiębiorstwa. Dokonując tej oceny, należy mieć na względzie również specyfikę rynku, na którym działa przedsiębiorstwo, w tym występujące wahania koniunktury. Ustanowienie zarządu komisarycznego powinno stanowić reakcję na niekorzystny stan rzeczy, cechujący się trwałością i powagą, zagrażający bytowi przedsiębiorstwa. Aby na podstawie art. 65 ust. 1 u.p.p. mogło nastąpić ustanowienie zarządu komisarycznego, okres ponoszenia strat przez przedsiębiorstwo państwowe nie może być krótszy niż sześć miesięcy. Do takiego wniosku skłania art. 19 ust. 1 u.p.p., dotyczący likwidacji przedsiębiorstwa państwowego. Straty, jakie wystąpiły na początku 2005 r., Sąd Apelacyjny uznał za niewielkie, jednostkowe, wywołane gorszą koniunkturą,

spowodowaną sezonowym charakterem produkcji prowadzonej przez "Z.P.D.W.". Ogólna kondycja "Z.P.D.W." była w tym czasie dobra, a ustanowienie zarządu komisarycznego w marcu 2005 r. stanowiło decyzję pochopną, niezgodną z art. 65 ust. 1 u.p.p. Tej oceny nie podważają wyniki kontroli Najwyższej Izby Kontroli, gdyż jej zastrzeżenia dotyczyły głównie stosowanych metod zarządzania przez powodową spółkę. Niezgodne z art. 65 ust. 1 u.p.p. ustanowienie zarządu komisarycznego przez Wojewodę Ł. miało cechy czynu niedozwolonego, objętego zakresem hipotezy art. 417 § 1 k.c.; stanowiło niezgodne z prawem działanie przy wykonywaniu władzy publicznej, które wyrządziło szkodę powodowej spółce. W konsekwencji natychmiastowego, spowodowanego ustanowieniem zarządu komisarycznego, wygaśnięcia zawartej przez strony umowy o zarządzanie "Z.P.D.W." powodowa spółka została pozbawiona spodziewanego wynagrodzenia, które by uzyskała, gdyby wykonywała zarząd do chwili prywatyzacji "Z.P.D.W.", odprawy należnej w przypadku zwykłego wygaśnięcia umowy, a także nagrody z zysku osiągniętego w 2004 r. Łączny uszczerbek strony powodowej z tych tytułów wyrażał się zasądzoną kwotą 1 304 600,30 zł.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła naruszenie art. 278 § 1 w związku z art. 382 k.p.c., art. 232 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 6 k.c. oraz art. 65 ust. 1 u.p.p., art. 361 i art. 417 § 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Władcze wkroczenie przez organ założycielski w sprawy przedsiębiorstwa państwowego może nastąpić tylko w sytuacjach przewidzianych w przepisach ustawowych (por. art. 58 ust. 2 u.p.p.). Według utrwalonego w orzecznictwie poglądu, akty organu założycielskiego władczo wkraczające w sferę prawną przedsiębiorstwa państwowego nie mają charakteru decyzji w rozumieniu przepisów o postępowaniu administracyjnym i nie są wyposażone w prawomocność formalną ani materialną. Stosunki między organem założycielskim a przedsiębiorstwem państwowym należy oceniać według przepisów ustawy o przedsiębiorstwach państwowych i przepisów wykonawczych do tej ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1983 r., III PRN 1/83, OSNCP 1984, nr 6, poz. 95, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1991 r., II CR 85/91, OSNCP 1993, nr 3, poz. 41, uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 1994 r., III CZP 38/94, OSNC 1994, nr 11, poz. 201, uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1998 r., III CZP

12/98, OSNC 1998, nr 10, poz. 151). W przypadkach określonych przez przepisy ustawy o przedsiębiorstwach państwowych (por. art. 19 ust. 2 w związku z art. 20, art. 34 i art. 63) od aktów tych może być przez dyrektora lub radę pracowniczą wniesiony sprzeciw do organu założycielskiego, a w razie oddalenia sprzeciwu złożony wniosek do sądu o rozpoznanie sprawy w postępowaniu nieprocesowym unormowanym w art. 691¹-691⁹ k.p.c. Z rozpoznawania w tym postępowaniu zostały jednak wyraźnie wyłączone sprawy o odszkodowanie (art. 691⁹ k.p.c.), wszystkie więc sprawy o naprawienie szkody wyrządzonej wydaniem i wykonaniem omawianych aktów podlegają, zgodnie z ogólną regułą (art. 13 § 1 k.p.c.), rozpoznaniu w procesie. Szkodę wyrządzoną przedsiębiorstwu państwowemu w wyniku wykonania wydanej w ramach nadzoru nad nim decyzji organu założycielskiego uważa się za spowodowaną legalnym pełnieniem funkcji władczych i podlegającą naprawieniu na podstawie art. 64 u.p.p. (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1998 r., III CZP 12/98 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2003 r., I CKN 1448/00, "Izba Cywilna" 2003, nr 12, s. 38).

Jednym z dopuszczalnych w świetle przepisów ustawy o przedsiębiorstwach państwowych aktów władczego wkroczenia przez organ założycielski w sferę prawną przedsiębiorstwa państwowego jest ustanowienie nad nim zarządu komisarycznego (art. 65-74). Ustanowienie przez organ założycielski w porozumieniu z ministrem finansów lub dyrektorem izby skarbowej zarządu komisarycznego nad przedsiębiorstwem państwowym (art. 65 ust. 1 w związku z art. 74) oznacza wszczęcie w stosunku do przedsiębiorstwa państwowego postępowania naprawczego, któremu nie może się sprzeciwić ani dyrektor przedsiębiorstwa, ani rada pracownicza (art. 65 ust. 1b). Ten "naprawczy" charakter zarządzenia o ustanowieniu zarządu komisarycznego nad przedsiębiorstwem państwowym musi być uwzględniany przy analizie przewidzianych w art. 65 ust. 1 ocennych przesłanek ustanowienia zarządu komisarycznego. W konsekwencji przy analizie tych przesłanek należy mieć na względzie porównawczo także przepisy normujące inne postępowania, które można wszcząć w stosunku do przedsiębiorstwa państwowego z powodu dotyczącej go sytuacji kryzysowej.

Sąd Apelacyjny zasadnie więc – w ślad za Sądem Okręgowym – odwołał się przy wykładni art. 65 ust. 1 u.p.p. do art. 19 u.p.p., dopuszczającego likwidację przedsiębiorstwa państwowego. Z zestawienia obu tych przepisów wyciągnął

jednak – jak trafnie zwrócono uwagę w skardze kasacyjnej – niewłaściwe wnioski. O ile art. 65 ust. 1 u.p.p. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 1996 r., mógł dawać podstawy do przyjęcia, że poprzedzająca decyzję o ustanowieniu zarządu komisarycznego ocena efektywności działalności przedsiębiorstwa przez organ założycielski powinna uwzględniać dane za cały rok obrotowy, o tyle nie daje podstaw do tego art. 65 ust. 1 u.p.p. w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 1996 r., zestawiony z treścią art. 19 u.p.p. w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 1996 r. Skoro zgodnie z tym przepisem likwidacja przedsiębiorstwa państwowego może zostać zarządzona, jeżeli "prowadzi" ono "działalność gospodarczą ze stratą w ciągu kolejnych sześciu miesięcy", to nawet stwierdzenie tej przesłanki nie musi się opierać na danych z całego roku obrotowego. Tym bardziej nie jest więc konieczne oparcie się na całorocznych danych przy dokonywaniu oceny warunkującej ustanowienie zarządu komisarycznego.

Błędem było także przyjęcie w zaskarżonym wyroku, że warunkujące ustanowienie zarządu komisarycznego "prowadzenie działalności ze stratą" powinno trwać nieprzerwanie co najmniej przez sześć miesięcy, czyli przez taki sam okres, jaki jest konieczny do zarządzenia likwidacji przedsiębiorstwa państwowego. Utożsamianiu przesłanek ustanowienia zarządu komisarycznego nad przedsiębiorstwem państwowym z przesłankami likwidacji przedsiębiorstwa państwowego sprzeciwiają się odmienne funkcje obu tych instytucji. Likwidacja ma doprowadzić do zakończenia działalności przedsiębiorstwa, natomiast ustanowienie zarządu komisarycznego do naprawy sytuacji w przedsiębiorstwie, przywrócenia prawidłowego jego funkcjonowania. W związku z tym w skardze kasacyjnej trafnie wskazano, że decyzja o ustanowieniu zarządu komisarycznego powinna uwzględniać nie tylko ponoszenie przez przedsiębiorstwo strat oraz ich wpływ na ogólną sytuację finansową przedsiębiorstwa, ale i perspektywy wyjścia przedsiębiorstwa z sytuacji kryzysowej. W konsekwencji, ustanowienie zarządu komisarycznego na podstawie art. 65 ust. 1 u.p.p. może uzasadniać także krótszy niż sześciomiesięczny okres ponoszenia strat, jeżeli tylko w danej sytuacji przez ustanowienie zarządu komisarycznego można zażegnać pogłębianie się kryzysu i w określonej perspektywie doprowadzić do naprawy przedsiębiorstwa oraz zapewnić prawidłowe jego funkcjonowanie. Przyjęta przez Sąd Apelacyjny wykładnia, że warunkujące ustanowienie zarządu komisarycznego "prowadzenie działalności ze stratą" powinno trwać przez taki sam okres, jaki jest wymagany do likwidacji

przedsiębiorstwa, mogłaby w pewnych przypadkach uniemożliwić w ogóle skorzystanie z przewidzianego w art. 65 ust. 1 u.p.p. środka naprawczego; w niektórych przypadkach po upływie terminu określonego w art. 19 u.p.p. mogłoby być już za późno na postępowanie naprawcze i pozostawałaby tylko likwidacja przedsiębiorstwa. (...)

Ze względu na to, że nie wyjaśniono prawidłowo, czy ustanowienie zarządu komisarycznego nad "Z.P.D.W." nastąpiło z naruszeniem art. 65 ust. 1 u.p.p., nie było niewątpliwie także przesłanek do zastosowania w sprawie art. 417 § 1 k.c. Ponadto nasuwają się jeszcze inne zastrzeżenia co do możliwości zastosowania tego przepisu w sprawie.

Według uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1998 r., III CZP 12/98, i nawiązującego do niej późniejszego orzecznictwa, Skarb Państwa odpowiada za szkodę wyrządzoną przedsiębiorstwu państwowemu w wyniku wykonania decyzji organu założycielskiego na podstawie art. 64 u.p.p.; w uchwale tej przyjęto, że chodzi o odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną legalnym pełnieniem funkcji władczych. We wcześniejszej natomiast uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 1994 r., III CZP 38/94, za podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przedsiębiorstwu państwowemu wykonaniem decyzji organu założycielskiego uznano art. 471 k.c. w związku z art. 64 u.p.p. Jak widać, stanowiska zajęte w obu uchwałach pomijają art. 417 § 1 k.c. – zarówno w pierwotnie przyjmowanym jego rozumieniu, jak i rozumieniu oraz brzmieniu dostosowanym do art. 77 ust. 1 Konstytucji – jako podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przedsiębiorstwu państwowemu wykonaniem decyzji organu założycielskiego. Należy zauważyć, że pominięcie art. 417 § 1 k.c. w obecnym brzmieniu jako tej podstawy nie powinno nasuwać zastrzeżeń z punktu widzenia art. 77 ust. 1 Konstytucji, który znajduje się w rozdziale zatytułowanym "Wolności, prawa i obowiązki człowieka i obywatela". W związku z tym podmiotami gwarantowanych w tym rozdziale praw i wolności konstytucyjnych nie są jednostki samorządu terytorialnego ani Skarb Państwa i inne państwowe osoby prawne (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 kwietnia 2000 r., K 8/98, OTK Zb.Urz. 2000, nr 3, poz. 87); jednostek samorządu terytorialnego i przysługujących im praw majątkowych dotyczy art. 165, a Skarbu Państwa i sposobu zarządzania jego majątkiem art. 218 Konstytucji.

Pomimo że w rozpoznawanej sprawie nie chodzi o odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwu względem przedsiębiorstwa państwowego, lecz o odpowiedzialność Skarbu Państwu wobec osoby prawnej prawa prywatnego, również w niej nie powinno dojść do zastosowania art. 417 § 1 k.c., choćby nawet nastąpiło naruszenie przez stronę pozwaną właściwie rozumianego art. 65 ust. 1 u.p.p. Według twierdzeń pozwu, strona pozwana wyrządziła powodowej spółce szkodę wskutek naruszenia łączącego strony zobowiązania (umowy o zarządzanie przedsiębiorstwem państwowym) przez niezgodne z art. 65 ust. 1 u.p.p. ustanowienie zarządu komisarycznego, stanowiące czyn niedozwolony w rozumieniu art. 417 § 1 k.c. Zachowanie dłużnika lub osoby trzeciej, w którym wierzyciel upatruje naruszenia zobowiązania, może oczywiście stanowić w konkretnej sytuacji czyn niedozwolony, aby jednak tak było, musi ono naruszać normę powszechnie obowiązującą, mającą na celu ochronę interesu wierzyciela (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1997 r., III CKN 202/97, OSNC 1998, nr 3, poz. 42, i z dnia 16 stycznia 2008 r., IV CSK 380/07, OSNC-ZD 2008, nr D, poz. 102 oraz wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r., SK 18/00, OTK Zb.Urz. 2001, nr 8, poz. 256, i z dnia 23 września 2003 r., K 20/02, OTK Zb.Urz. 2003, nr 7, poz. 76). Wymaganie ochrony interesu wierzycieli wiąże się z szeroko przyjmowaną w polskim piśmiennictwie koncepcją bezprawności względnej, według której norma prawna chroni określone interesy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1956 r., 2 CR 166/56, OSPiKA 1959, nr 7-8, poz. 197, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2001 r., III CZP 5/01, OSNC 2001, nr 11, poz. 161, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2005 r., III CK 193/04, OSP 2006, nr 7-8, poz. 89). Z tego względu narusza normę prawną, a więc jest bezprawne, tylko takie zachowanie, które godzi w chronione przez nią interesy. Zachowanie, które nie godzi w interesy podmiotów chronionych przez określoną normę prawną, nie może być zatem uznane za sprzeczne z nią i tym samym nie może uzasadniać uwarunkowanej bezprawnością odpowiedzialności odszkodowawczej wobec innych podmiotów niż chronione przez tę normę. Regulacja zawarta w art. 65 ust. 1 u.p.p. ma na względzie ochronę interesów przedsiębiorstwa państwowego, a nie podmiotów wchodzących z nim w stosunki cywilnoprawne. W związku z tym, gdyby nawet rzeczywiście doszło do naruszenia art. 65 ust. 1 u.p.p., powodowa spółka nie mogłaby być uznana za

osobę poszkodowaną tym naruszeniem w sposób uzasadniający powstanie wobec niej odpowiedzialności deliktowej opartej na art. 417 § 1 k.c.

Trafny jest także zarzut naruszenia art. 361 § 2 k.c. Choćby nawet istniała przyjęta w zaskarżonym wyroku podstawa deliktowej odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej, zasądzone odszkodowanie nie mogłoby z pewnością objąć całego wynagrodzenia powodowej spółki za okres od dnia ustanowienia zarządu komisarycznego do dnia prywatyzacji "Z.P.D.W.", już z tego tylko powodu, że ze względu na ujmowanie szkody jako różnicy pomiędzy obecnym stanem majątkowym poszkodowanego a stanem, który by istniał, gdyby nie rozpatrywane zdarzenie, ustalając uszczerbek podlegający naprawieniu należałoby uwzględnić zaoszczędzone przez powodową spółkę koszty wykonywania umowy. Przy ustalaniu szkody, a tym samym i zasądzonego odszkodowania, należałoby mieć również na względzie, że zgodnie z art. 45a ust. 3 pkt 2 u.p.p. wynagrodzenie zarządcy w umowie o zarządzanie przedsiębiorstwem państwowym powinno być określone z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagrodzeniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz.U. nr 26 poz. 306 ze zm.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.